

РЕШЕНИЕ

№ 5061

гр. София, 30.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 30.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7822** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 АПК във връзка с чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

С решение № 10366 от 04.07.2019г. по адм. дело № 267/2019г. Върховният административен съд е върнал за ново разглеждане делото, образувано по жалбата на „Първа инвестиционна банка“ (П.) АД срещу Ревизионен акт № Р-29002917000918-091-001 / 02. 03. 2018 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП „ГДО“, потвърден с Решение № 709 / 23. 05. 2018 г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

Жалбоподателят счита, че констатациите в РА не се основават на реалната фактическа обстановка и поради това са необосновани и незаконосъобразни. Излагат се доводи, че към датата на издаване на фактурата, която според жалбоподателя е релевантният момент за установяване на знанието или задължението за знание, П. не е знаела и не е била длъжна да знае, че дължимият ДДС няма да бъде внесен от [фирма]. Поддържа се, че нестабилното финансово състояние на Л. не обосновава знание или задължение за знание на П., че данъкът няма да бъде внесен, а отделно се твърди, че невнасянето на данъка не се дължи на нестабилното или лошо финансово състояние на продавача, а на субективното му решение да не покрие задълженията си към НАП. Според жалбоподателя органите по приходите необосновано се позовават на презумпцията за знание по чл.177, ал.3,т. 2ЗДДС, тъй като те не са доказали обективно каква е пазарната цена на имотите към датата на продажбата и че тя се отличава значително от цената по сделката, както и че има заобикаляне на закона. Развити са съображения

за недължимост на лихви върху данъка, дължим в резултат на солидарна отговорност по чл.177 от ЗДДС. Моли се за отмяна на РА.

В проведените при новото разглеждане на делото съдебни заседания жалбоподателят се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Допълнителни доводи излага в писмени бележки. Претендира разноски, за които представя списък.

Ответникът - директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” (ОДОП) – [населено място], представяван в съдебните заседания от различни юрисконсулти, счита жалбата за недоказана и необоснована. Подробни съображения излага в писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В хода на настоящото производство са приобщени доказателствата, събрани при първото разглеждане на делото. Допусната и изслушана е и СОЕ.

Въз основа на събраните доказателства от фактическа страна се установява следното:

С РА № Р-29002917000918-091-001 / 02. 03. 2018 г. е реализирана отговорност на [фирма] по реда на чл. 177 от ЗДДС, като са определени задължения в размер на 680 000 лв. и са начислени лихви в размер на 135 655,10 лв. за невнесения данък по фактура № 1...17 / 11. 02. 2016 г., издадена от [фирма].

Ревизионният акт е издаден при следните констатации и изводи:

Между П. АД (Банката) и [фирма] (впоследствие [фирма]) са сключени пет договора за банков кредит общо на стойност 6 070 000 евро, както следва:

1. №000КР-АА-1978/30.05.2007 г. за сумата от 3 000 000 евро, отпусната за изграждане на апартаментен хотел в ПИ 65231.919.144 от кв. 21 по плана на к. к. Б., общ. С.;

2. №000LD-L-000024/18.08.2008 г. за сумата от 700 000 евро, отпусната за изграждане на жилищна сграда с офис и зъболекарски кабинет в УПИ I-2205 от кв. 35 по плана на [населено място], м. К. вада;

3. №000LD-L-000119/12.02.2010 г. за сумата от 500 000 евро, предназначени за рефинансиране на заем от [фирма];

4. №000LD-L-000207/20.12.2010 г. за сумата от 1 230 000 евро, предоставени за оборотни средства;

5. №000LD-L-000350/28.11.2012 г. за сумата от 640 000 евро, предназначена за рефинансиране на различни задължения, в т. ч. на необслужван кредит на [фирма] в [фирма].

По кредитите са предоставени обезпечения под формата на ипотечи върху различни недвижими имоти: поземлен имот с идентификатор 65231.919.144 в курорта Б.; недвижим имот в [населено място] /хотел Айсберг/, собственост на [фирма]; недвижим имот в [населено място], м. К. вада; самостоятелни обекти в хотел Айсберг в к. к. Б.; поземлен имот в курорта Б., собственост на [фирма]; УПИ в [населено място], местност ВЕЦ С., собственост на [фирма] /сдлъжник/; апартамент в Св. В., собственост на [фирма]; поземлен имот в [населено място], общ. Н., собственост на Ц. Й. и М. С. и самостоятелни обекти в имот с идентификатор 51500.502.507.1 в [населено място], собственост на [фирма].

На 28.11.2012 г. Банката сключва към договорите за банков кредит Договори за встъпване в дълг с [фирма] и И. Ц. Й. като Поематели/Сдлъжници.

Тъй като задълженията по договорите системно не са изпълнявани /след 2011 г., 2012

г. спира изцяло погасяването на задълженията по тях/, с цел избягване прилагането на процедури по предсрочна изискуемост и принудително изпълнение спрямо представените пред Банката обезпечения, с анекси неколkokратно е променян срокът на падежиране на задълженията по кредитите чрез промени в погасителните планове.

След придобиване на [фирма] П. АД е придобила и вземанията по предоставени от [фирма] кредити на [фирма], което е свързано лице с [фирма] / [фирма]/, както и кредит на Ф. Д., по който И. Й. и [фирма] са ипотечарни длъжници и съдлъжници.

С Нотариален акт №42/26.04.2013 г. [фирма], представлявано от пълномощника И. Ц. Й., е продало на [фирма] с управител и едноличен собственик на капитала Х. Р. М., 40 недвижими имоти /самостоятелни обекти/, находящи се в Апартamentен хотел „В. Б.“ с идентификатор 51500.502.507.1, изграден в поземлен имот с идентификатор 51500.502.507 в [населено място], област Б.. Договорената обща продажна цена е в размер 1 040 783 лв. с включен ДДС.

На 08.02.2016 г. между П. АД и [фирма] е сключен договор за финансов лизинг № Н.-004/08.02.2016 г. по отношение на ипотекираните в полза на П. АД имоти, които [фирма] е продало на [фирма]. С цел предоставянето им под формата на финансов лизинг П. АД закупува от [фирма] 37 от предоставените като обезпечение по договор №000LD-L-000350/28.11.2012 г. 40 апартаментата в хотел „В. Б.“ в [населено място]. Продажбата е извършена с Нотариален акт №57/11.02.2016 г. /поправен с НА №89/01.03.2016 г./, като за всеки самостоятелен обект е определена единична цена. Общата продажна цена е 3 400 000 лв. без ДДС. За продажбата [фирма] издава фактура №[ЕГН]/11.02.2016 г. с данъчна основа - 3 400 000 лв. и ДДС - 680 000 лв. Съгласно пазарна оценка, изготвена от [фирма] към м. 12.2015 г., пазарната стойност на 40-те самостоятелни недвижими имота в хотел „В. Б.“ възлиза на 4 141 168 лв.

Плащането на цената от страна на П. е извършено с банкови преводи - на 12.03.2016 г. и 16.03.2016г., съответно за сумите от 3 993 600 лв. и 86 400 лв. От първата преведена от П. АД сума, на 12.03.2016г. е извършен обратен изходящ превод за 3 400 000 лв., с който са погасени част от задълженията на [фирма] (по договор за кредит №000LD-L-000207/20.12.2010 г. и по договор за кредит №000LD-L-000024/18.08.2008 г.). Остатъкът от постъпилите средства, равен на дължимия ДДС по доставката, е останал наличен по сметката на [фирма]. От тази сума, на 12.03.2016 г. 626 360 лв. са прехвърлени по новооткрита (на 01.03.2016 г.) сметка в [фирма] с титуляр [фирма]. На 12.03.2016 г. сметката остава с кредитно салдо в размер на 39 230 лв. На 14.03.2016 г. от Х. Р. М. (представляващ [фирма]) са изтеглени на каса в брой 38 840 лв. и 181,70 лв. и са внесени на каса 300 лв.

От втората преведена от П. АД сума за продажбата на имотите, с директен дебит П. АД служебно е погасила част от задължението по договор за кредит с [фирма], като сметката е останала с кредитно салдо в размер на 14 175,60 лева. След още един изходящ банков превод и изтегляне на сума в брой от лицето И. Ц. Й., сметката е останала с кредитно салдо в размер на 119,99 лв. След 24.03.2016 г. освен удържани банкови такси няма други движения.

След анализ на финансовото състояние на свързаните с кредитополучателя лица, както и на доставчика [фирма], който е съдружник в [фирма], ревизиращите са формирали извод, че всички тези дружества са с лошо финансово състояние, нямащи възможност да плащат задълженията си по кредитите и другите такива за данъци, такси и др., като П. АД е било наясно и е знаело за невъзможността на кредитополучателя и свързаните с него лица да обслужват текущите си търговски

задължения. Едновременно с това, знаейки горното, Банката не е предприела никакви специални действия в тази връзка, а е продължила действието на кредитните договори, без да предприема крайни мерки за събиране на вземанията си. Допуснала е също така, без да е била своевременно уведомена, да бъдат правени промени в собствеността на капитала и в управлението на кредитополучателя и ипотечарните длъжници, както и да се извършват разпореждания с недвижими имоти, заложили в нейна полза като обезпечения във връзка с договорите за кредит. Разпореждания с имоти са извършвани от страна на [фирма], [фирма], [фирма], [фирма].

Органите по приходите са ангажирали също доказателства за свързаност между кредитополучателя [фирма] / [фирма]/, дружествата, продали на П. АД недвижими имоти, и дружествата, предоставили недвижими имоти като обезпечение по договори за кредит, обединени от П. АД в обща експозиция. Посочено е, че [фирма] и [фирма] са съдружници с равни дялове, съответно в [фирма], считано от 28.01.2015 г., и в [фирма], считано от 06.02.2015 г. Единоличен собственик на капитала на [фирма] и на [фирма] е [фирма]. Считано от 21.05.2015 г., крайният собственик на [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], чрез [фирма], е А. А. М.. Ревизиращите са направили заключение, че между посочените лица съществува свързаност по смисъла на §1, т. 3, букви „в“, „г“, „е“, „ж“ и „м“ от ДР на ДОПК, като дружествата са контролирани лица по смисъла на §1, т. 4 от ДР на ДОПК. Същевременно, И. Ц. Й. като собственик и управител на [фирма] към момента на получаване на кредитите, както и като собственик на редица свързани дружества, е предприел последователни действия и е прекратил участието си в тези от дружествата, в които са му заповорирани дяловете по заведени изпълнителни дела и в тези дружества, в които има проблемни /необслужвани/ кредити.

Установено е също, че за извършването на всички действия по вписване на промени по партидите на [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и др., пред Търговския регистър при Агенцията по вписване, е упълномощено едно и също лице - адвокат К. К. Комарски. С. на годишни финансови отчети на същите тези дружества също е едно лице - М. Н. А..

В обобщение на изложеното органът по приходите е заключил, че са налице достатъчно данни и доказателства, че П. АД е знаело, че данъкът по процесната доставка няма да бъде внесен от [фирма].

На следващо място, ревизиращият орган е анализирал цената, по която П. АД е закупило имотите от [фирма] - 4 080 000 лв. с ДДС.

Установено е, че през 2013 г. [фирма] е придобило същите имоти от [фирма] за цена от 1 040 783 лв. с ДДС., като цената включва и довършителни работи /които следва впоследствие да се извършат, тъй като реално обектът е на етап „груб строеж“/. Такива довършителни работи в действителност не са правени, а през 2016 г. [фирма] продава имота на Банката отново на етап „груб строеж“ за цена четири пъти по-висока. Относно изготвената от [фирма] пазарна цена ревизиращите са отбелязали, че е определена по метода на сравнимите неконтролирани цени, без да са сравнявани реално сключени контролирана и неконтролирани сделки по покупко-продажба, като са взети единствено цените на отправени оферти, но не и на реални продажби, поради което са приели, че изготвената пазарна оценка не обективира реални пазарни стойности, независимо от извършените корекции на цената с малък процент увеличение, а освен това няма обосновка, че разходите за довършване на даден самостоятелен обект в сграда, която е завършена на етап „груб

строеж“, са само 3 % от стойността при завършеност с акт 16. Съгласно горното ревизиращият орган е заключил, че цената, по която П. АД е придобило през м. 02.2016 г. част от обезпеченията, с цел погасяване на задълженията по договора за кредит, е почти 4 пъти по-висока от определената им пазарна стойност към 26.04.2013 г., когато е продажбата от [фирма] на [фирма], без да има данни, че в този период от време са извършвани строителни дейности, които да доведат до корекция на същата.

Ревизиращият орган е приел също, че за процесната сделка са налице данни за заобикаляне на закона. В случая, чрез сключването на договора за продажба доставчикът в частта на платеното му ДДС постига ефекта на безвъзмездно финансиране от банката - купувач по доставката и нарушава императивната законова норма да се разчете с бюджета за дължимия от него данък по ЗДДС за м. 02.2016 г. в срок до 14.03.2016 г. От своя страна, П. АД действително заплаща ефективно стойността на начисления ДДС. Доколкото обаче тя е сключила договор за финансов лизинг на недвижимите имоти, закупени от [фирма], то за нея е възникнало и право на приспадане на данъчен кредит за начисления ДДС, който ѝ е ефективно възстановен от бюджета. В този смисъл извършването на покупката на недвижимите имоти не води до възникване на ефективно данъчно задължение за П. АД. Според органа по приходите, П. АД е знаело, че така сключеният договор за лизинг няма да бъде изпълняван от лизингополучателя и ще възникне основание да се пристъпи към развалянето му, така че начисленият ДДС да бъде коригиран чрез издаване на кредитно известие и за Банката да няма данъчен ефект от сключване на договора. Ревизиращите са посочили, че [фирма] е дружество, регистрирано в Търговския регистър на 11.05.2015 г. и съгласно ГФО за 2015 г. същото не осъществява дейност и следователно няма как да генерира приходи, за да обслужва задълженията си по договора за финансов лизинг. Към датата на сключване на договора за лизинг едноличен собственик на капитала и управител е Ц. Й. Й. - баща на И. Й. /свързаност по реда на §1, т. 3, буква „а“ от ДР на ДОПК/, който пък е бил съдружник в [фирма] заедно с [фирма] и [фирма] преди да им прехвърли дружествените си дялове и който е съдлъжник по всички договори за кредит, сключени между П. АД и [фирма]. През м. 12.2017 г. П. АД издава кредитно известие №164/19.12.2017 г. във връзка с прекратяване на договора за финансов лизинг, включва известието в дневника за продажби и така начисленият и внесен от дружеството в приход на бюджета ДДС му се възстановява.

Съгласно изложеното дотук ревизиращият орган е формирал извод, че са налице основания за ангажиране на солидарна отговорност на П. АД за невнесения данък по фактура №1...17/11.02.2016 г., тъй като е изпълнен фактическият състав на чл. 177, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС. Органът по приходите е приел също, в условията на алтернативност, че е изпълнен и съставът на чл. 177, ал. 2, във връзка ал. 3, т. 2 от ЗДДС, а именно - облагаемата доставка заобикаля закона и е сключена на цена, която значително се отличава от пазарната.

Правни изводи

Чл. 177, ал.1 от ЗДДС предвижда възможността за ангажиране на отговорност на регистрирано лице, което е получател по облагаема доставка, за дължимия и невнесен данък от друго регистрирано лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък. Тази отговорност се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да

знае, че данъкът няма да бъде внесен, и това е доказано от ревизиращия орган по реда на чл. 117 – 120 от ДОПК (чл.177,ал.2 ДОПК).

Не е спорно по делото, че П. АД е регистрирано по ЗДДС лице и получател по облагаема доставка, за която е издадена фактура с посочен на отделен ред ДДС. Не се спори и относно обстоятелството, че жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит, свързан с невнесения данък, както и че доставчикът не е внесъл ефективно дължимия данък по доставката.

Спорният въпрос по делото е дали жалбоподателят като получател по облагаемата доставка е знаел или да е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен. Съгласно чл.177, ал.2 ЗДДС доказването на това обстоятелство е в тежест на ревизиращия орган. В хипотезата на ал.3 обаче е установена презумпция, според която се приема, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия: 1. дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид, и 2. облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

Поддържаната от органите по приходите теза е, че в случая е осъществена както хипотезата на чл.177, ал.2 ЗДДС, така и тази по ал.3, т.2, тъй като извършената доставка заобикаля закона и е на цена, която значително се отличава от пазарната. В случай, че сделката, по която е осъществена доставката, заобикаля закона или е сключена на цена, която значително се отличава от пазарната – обстоятелство, което следва да бъде доказано от данъчните органи, то върху жалбоподателя пада тежестта да обори презумпцията за знание.

Твърдението на органите по приходите, че процесната доставка е сключена на цена, която значително се отличава от пазарната, се опровергава от доказателствата по делото. В изпълнение на указанията, дадени от касационната инстанция, при новото разглеждане на делото съдът е назначил съдебно-оценителна експертиза, която при използване на методите за определяне на пазарни цени по §1, т.10 от ДР на ДОПК и при спазване разпоредбите на Наредба № Н-9 от 14.08.2006г. на МФ да определи каква е била към 11.02.2016г. (датата на покупко-продажбата на процесните имоти) пазарната цена на 37 самостоятелни обекти в апартаментен хотел, изграден на етап „груб строеж“, ведно с идеалните части от общите части на сградата и със съответните идеални части от правото на строеж върху прилежащия на сградата поземлен имот, подробно описани в нотариален акт № 57 от 11.02.2016г. Видно от констативно-съобразителната част на експертизата, както и от отговорите на вещото лице при изслушване на заключението, за изпълнение на задачата са използвани данни от реални сделки с подобни имоти, реализирани в периода 2015, 2016 и 2017г. Като краен резултат, при използване на метода на сравнимите неконтролирани цени между независими търговци по § 1, т. 10, б. "а" от ДР на ДОПК вр. чл. 3, т. 1 от Наредба № Н-9/2006 г. на министъра на финансите, вещото лице е дало заключение, че приблизителната пазарна стойност на имотите по оценка без ДДС е 3 251 722 лева. Страните не са оспорили даденото заключение и тъй като същото е

обосновано, подробно и компетентно, съдът го кредитира изцяло. Стъпвайки на него и сравнявайки с придобивната цена на имотите, следва да се приеме, че процесната доставка не е извършена на цена, която значително се отличава от пазарната, предвид, че определената от вещото лице пазарна стойност е 3 251 722 лева, а цената по нотариален акт без ДДС е 3 400 000 лева без ДДС, т.е. не налице съществена разлика. При това положение изводът, който се налага е, че предпоставката по чл. 177, ал. 3, т. 2, пр. 3 ЗДДС не е изпълнена, поради което не може да се презюмира, че П. АД е било длъжно да знае, че дължимият по доставката ДДС няма да бъде внесен от [фирма].

На следващо място, необоснован е и изводът на ревизиращите органи, че процесната доставка заобикаля закона. Заобикаляне на закона е налице, когато посредством сключването на една правомерна сделка (или поредица от сделки) се постига забранен резултат. Именно този противоправен резултат се цели от страните, без да е необходимо той да е единствения мотив за сключване на сделката. В контекста на солидарната отговорност по чл.177 ЗДДС, предвидена като средство за борба с данъчните измами, неправомерният резултат се изразява в избягване плащането/неплащането на дължимия данък върху добавената стойност. В случая по делото не са установени факти и обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят е имал интерес, целял е или е предвиждал възможността със сключването на сделката да настъпи такъв противоправен резултат – неплащане на данъка. Действително, чрез извършената покупко-продажба на недвижимите имоти от П. АД, при която чрез закупуване на предоставените като обезпечение на банката имоти от самата нея, тя подобрява кредитната си експозиция, погасявайки вземанията си по договорите за кредит, но търсенето на начин за доброволно усвояване на обезпечението не представлява преследване на забранен резултат и не може да бъде третирано като противоправна цел от гледна точка на данъчния закон. Що се отнася до твърдението на органите по приходите, че договорът за лизинг е сключен изключително с цел да се обоснове от П. АД покупко-продажбата на недвижими имоти, знаейки, че лизингополучателят е лице, което няма да изпълни договорните си задължения, съдът възприема като правдоподобна тезата на жалбоподателя, че предвид характера на извършваната банкова дейност и като финансова институция П. АД няма експертизата и не е имала намерението да стопанисва имотите, а от друга страна е съвсем естествено и логично Банката да търси начин да реализира от тях приходи – в случая чрез договор за финансов лизинг. Обстоятелството, че този договор е сключен с лице, предложено от кредитополучателя [фирма], както и че това е новорегистрирано дружество, вероятно действително дава основание за съмнение относно способността на търговеца да изпълнява задълженията си по договора за финансов лизинг, но в крайна сметка нито от договора за финансов лизинг, нито от покупко-продажбата на имотите, за които е издадена процесната фактура и е дължим данъкът, произтичат никакви положителни за П. данъчни последици, още по-малко, които да са запрети от данъчния закон и това да е мотив за Банката да сключи заобикаляща закона сделка. По тези съображения съдът намира за недоказано и наличието на предпоставката по чл.177, ал.3, т.2, предл. второ от ЗДДС.

Според съда, от доказателствата по делото не може да се направи извод и че жалбоподателят П. АД е знаел, респ. че е бил длъжен да знае, че дължимият ДДС по доставката няма да бъде внесен. Действително, органите по приходите са установили наличието на свързаност между доставчика [фирма], кредитополучателя [фирма] и лизингополучателя [фирма], касаещи техните представляващи, както и други обстоятелства, показващи, че между посочените лица са могли да бъдат определяни условия по сделките и изпълнението им, които не са присъщи за действащите изцяло по независим начин търговски субекти. Обосновано е да се предположи, че това обстоятелство – наличието на свързаност между дружествата, както и генезиса и естеството на взаимоотношенията между тях и физическите лица, които чрез посочените дружества са осъществявали търговска дейност, са били известни на Банката, доколкото обичайната търговска практика изисква детайлно проучване на клиентите на банката, в частност на кредитополучателите, поемателите на дълг и съдлъжниците. По същата причина са споделими и доводите на органите по приходите, че Банката е била наясно с действителното финансово състояние и платежоспособност на лицата, с които е влязла в описаните взаимоотношения. Несъмнено на Банката са били известни и движенията по сметките след плащането на дължимите суми по доставката, които са осъществени от представляващите доставчика лица – прехвърлянето на остатъчната сума след погасяването на кредитите по сметка в Банка Д.. Въпреки това обаче, всички тези обстоятелства не могат да обосноват нито знание, нито задължение за знание у жалбоподателя, че дължимият ДДС няма да бъде внесен, още повече, че той е превел сумата по сметка на доставчика. Вярно е, че само по себе си плащането на сумата на дължимия ДДС от страна на получателя по доставката не изключва знанието и задължението за знание. Функцията и характеристиките на института на солидарната отговорност обаче като изключение от общия принцип за дължимост на данъка изисква стриктно тълкуване и прилагане, което означава, че предпоставките по чл.177 ЗДДС, в това число знанието, че данъкът няма да бъде платен, следва да бъде доказано по категоричен начин и да се основава на обективни данни. Такива в случая липсват. На практика липсват както преки, така и косвени доказателства за наличието на знание у Банката, че данъкът няма да бъде ефективно внесен. Както вече беше отбелязано, за съда няма съмнение, че на банката са били известни свързаностите между лицата (физически и юридически лица), участващи в гореописаните банкови операции, както и действителното им финансово състояние. В тази връзка следва да се отбележи, че в случая финансовото състояние на доставчика [фирма] не може да бъде определено като лошо, предвид обстоятелството, че за предшестващата сделката 2014г. то е отчело положителен счетоводен резултат, а освен това на Банката е било представено удостоверение от НАП (изх. № 221501601927/08.12.2015г.) за липса на данъчни задължения на това дружество. Не могат да послужат като основа за извод за знание и извършените от [фирма] транзакции и тегления на парични средства от преведените от П. АД суми за продажбата, с които доставчикът се е разпоредил в ущърб на бюджета, тъй като за Банката не съществува

задължение да следи за взаимоотношенията на нейните клиенти и контрагенти с бюджета, нито може разумно да се очаква, че тя обективно е във възможност да контролира дали и какви операции се извършват от депозантите, какъвто се явява в случая и доставчикът [фирма]. В обобщение съдът счита, че по делото не е доказано наличието на предпоставката по чл.177, ал.2 ДОПК, а именно, че жалбоподателят П. АД е знаел или е бил длъжен да знае, че дължимият по доставката данък няма да бъде внесен, с оглед на което незаконосъобразно е ангажирана по отношение на него солидарната отговорност по чл.177 ЗДДС.

Предвид изложеното, ревизионният акт се явява незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен .

При този изход на делото, следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски, съгласно представения списък, в общ размер на 39 321 лв., в това число за водене на делото пред касационната инстанция.

Воден от изложеното и на основание чл.226 АПК във вр. с чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 51 – ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] Ревизионен акт № Р-29002917000918-091-001 / 02. 03. 2018 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП „ГДО“, потвърден с Решение № 709 / 23. 05. 2018 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, с който е ангажирана отговорност по реда на чл. 177 от Закона за данък върху добавената стойност за невнесен от [фирма] данък в размер на 680 000 лв. по фактура №1...17/11.02.2016 г., ведно с начислените лихви в размер на 135 655,10 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП да заплати на [фирма] разноски за водене на делото пред двете инстанции в размер на 39 321 лева (трийсет и девет хиляди триста два и един лева).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: